

04.01.2016 Väkevä, väkeä, väkimäärä. Mooseksen kirjoissa 6 ja 7, joita kutsutaan myös Mustaksi Raamatuksi, sanotaan suomenoksessa vanhahtavalla kielellä kauniisti, "ettei siinä ja siinä ihmisessä enää ollut väkeä ja siksi hän polvistui kasvot maahan Jumalan edessä. Mutta Jumala antoi hänelle voiman takaisin, ja hän nousi ylös ja pelkäsi ja tunsu itsensä rumaksi." Sana väki jo sinänsä kertoo monesta ihmisestä, joka rajaa ihmisen lukumäärän vähintään laumaksi. Mutta edellinen Mooseksen kirja kertoo ihmisen sisällä olevasta väestä, joka tekee hänestä voimakkaan, väkevän. Väen menetys taas oli niin voimaton tila, että Mooseskin tipahti polvilleen. Muinainen ihminen on saattanut elää tuntemuksessa, että hänessä asuu monta. Näin voisi ymmärtää myös muinaisten väkevien kuninkaitten tavan puhua itsestään ilmauksella "Meidän korkeutemme." Tällä ilmauksella kuningas kenties pyrki luomaan rahvaalle kuvan sisällään olevasta paljosta väestä, eli voimasta, jonka aiheuttamalla pelolla saattoi kansaansa hallita. Nykyinen yksilökeskeinen elämä oli varmasti siihen aikaan vierasta ja jopa kuningas saattoi tuntea olonsa turvalliseksi vasta ajatellessaan sisällään olevan paljon väkeä. Ehkä tulevan ihmisyksilön aihiot olivat tuohon aikaan vielä levällään ja sirpaleina lajissamme. Tästä johtuen ihminen tarvitsi jatkuvasti vähintään heimon ympärilleen pysyäkseen psyykkisestijotakuinkin kasassa. Heimon ulkopuolelle jääminen merkitsi lähes kuolemaa. Päinvastainen ja kehittyneempi kuvaus ihmisestä kuin vain riivaajalauman täyttämä, löytyy sekä mainitusta Mustasta Raamatusta ja myös yoga-kirjallisuudesta. Ihmisen sisämaailman turvan ei tarvitse perustua legioonaan henkiä ja sitä kautta tulleeeseen taisteluvoimaan, vaan hän voi päinvastoin saavuttaa toisenlaisen olemisen tason tyhjenemällä. Yoga-teksteissä verrataan valaistunutta, tyhjäksi tullutta ihmistä pöydälle nostettuun timanttiin, joka heijastaa ihmisten värit heille takaisin ja muuttumattomana sellaisina kuin he ovat. Samaa aihetta lähestyy Mooseksen 6. ja 7. kirja, jossa sanotaan: "Ihmisen henki, joka on Jumalan kuvan kaltainen, voi tulla ikään kuin peiliksi, johon ilmestyy henkien kuvat siinä puhtaudessa, kuin ne todellisuudessa ovat." Siten näyttäisi olevan ainakin kaksi ihmisenä olemisen mahdollisuutta, joissa paljon väkeä heijastuu hänen kauttaan ulkopuoliseen, meidän yhteiseen tilaan. Ensinnäkin se, jossa joukko henkiä mellastaa sellaisessa ihmisessä, jolla ei vielä omaa minuutta ole, mutta joka saa siinä riepotuksessa tuntea olevansa väkevä. Ja toisena se, jossa ihmisen saavuttama henkinen tila tekee hänestä enemmänkin tyhjän ja takertumattoman, eikä hän enää taistele, pelkää, eikä pakene. Hän on saavuttanut yksilöllisen ja henkisen totuutensa tason, josta ulkopuoliset ihmiset ja henget heijastuvat hänestä kuin peilistä takaisin heille itselleen, millaisia sitten ovatkaan. Hän ei enää valehtelee, eikä mielistele, vaan on aina sama. Hän on yksi. Raamatussa henkivaltojen todellisuutta pidetään melko arkipäiväisenä. Eräässä tarinassa Jeesus vaeltelee opetuslastensa kanssa maata, kun he kohtaavat hautausmaita asuvan riivatun. Tämä sanoo nimekseen Legioona, sillä hänessä on paljon väkeä. Kyläläiset olivat jo monesti koettaneet kahlita riivattua kettingeillä, jotka hän kuitenkin helposti katkoi, sillä hän oli tavattoman väkevä. Merkittävää tarinassa on myös se, etteivät mukana jo kulkeneet opetuslapset näyttäneet olevan vielä tietoisia siitä, että heidän Jeesus olikin juutalaisten kauan odottama Kristus. Mutta Legioona sen heti näki ja sanoi hänelle: "Mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, sinä Jumalan Poika? Oletko tullut tänne vaivaamaan meitä ennen aikaa?" Koska Legioona pelkäsi Kristusta, anoi se, ettei Kristus ajaisi heitä kokonaan pois, sillä heitä oli monta, vaan sepyysilupaa mennä sikalaumaan. Mutta Jeesus varoitti kovasti Legioonaa paljastamasta häntä ja antoi sille luvan mennä sikalaumaan. Silloin saastaiset henget lähtivät miehestä ja menivät sikoihin, ja sikalauma syöksyi jyrkännettä alas järveen ja ne hukkuivat kaikki. Sana "Väkevä" on kuvannut ennen muinoin ehkä sitä ihmisessä olevaa monien henkien armeijaa, joka on ottanut kodikseen vielä yksilöitymättömän ihmisaihion. Ihmisruumis on voinut olla silloin pysyvästi tiedoton sotatanner,

jonka käyttöoikeudesta henget ovat keskenään taistelleet. Vielä luonnontilassa oleva ihminen on saanut säriepotuksessa itselleensekavan ja sisäisen armeijan, mutta se voima on riittänyt oletettavasti hyvinkin kyläpäällikön virkaan. Henkiarmeijan mellastama marionetti ja sumeilematon johtaja on varmasti herättänyt kunnioitettavaa pelkoa impulsiivisella käytöksellään heimonsa keskellä. Voiman ympärille on pelokkaan ja persoonattoman lauman helppo asettua, silloin kun yksilöllisyyttä ei vielä ole. Pelko lienee edelleenkin se ydin, josta ihmisen laumoittuminen alkaa ja jostatämän päivän hierarkiat ja väkevät organisaatiot yhä lähtevät sikiämään. Kristuksenvapauttama riivattu menetti legioonan verran henkien tuomaavoimaa, mutta hänen parannuttuaan jäi hänestä jäljelle paljon heikompi yksi. Varmasti voisi vielä nykyäänkin pitää joissain tapauksissa sanaa "Väkevä" synonyyminä pakkaantuneelle voimalle ja ihmisessä olevien monien henkien aiheuttamalle sairaudelle. Kristuksen kierrellessä ja parantaessa ihmisiä ja ajaessa heistä melisairauksia ulos, sanoi hän heille yhä uudelleen: "Uskosi on sinut parantanut." Näyttää myös sille, että Uuden Testamentin tarinoissa tuo kaiken mahdollistava Usko ilmenee aina täydellisessä heikkoudessa ja avuttomuudessa. Jopa opetuslastensa ydinjoukon Jeesus keräsi matkan varrelta kaikenlaisista resupekoista ja käsityöläisistä, jotka olivat hyvin kaukana yhteiskunnallisesta vallasta ja voimasta. Mutta ihmeitä alkoi heidän kauttaan tapahtua, joita mahtavat ja väkevät eivät ymmärtäneet, vaikka puhuivat Jumalasta työkseen. Ja lopulta yhteiskunnan väkevät eivät voineet näitä ihmeitä edes hyväksyä ja tappoivat kuolleista herätetyn Lasaruksenkin. Ilmeisesti yksi parantumisen Tie ja mahdollisuus on sellainen, jossahädissään oleva sekava ja moneen sinkoileva ihminen murtuu lopulta kuin ehtoollisleipä ja menettää kaiken voimansa, mutta sitten tiivistyy armon varassa huomattavasti pienemmäksi ja yhdeksi. Tätä ihmisen matkaa läpi kosmoksen ja muutosta samankaltaisesta laumasta kohti sisältä päin ohjautuvaa yksilöä, kuvailee kauniisti yogamies Ernest Wood kirjassaan Seitsemän Sädetä: "Kehitys on etenevää muutosta hajanaisesta yhdenmukaisuudesta koossa pysyväksi erilai-suudeksi." Kristus näytti tuovan elämällään maan päällä ihmisen henkiseen evoluutioon erään ääripään kaukaa tulevaisuudesta. "Koossa pysyvä erilaisuus" lienee Kristuksen osoittama ihmisen uusi yhdessä olemisen ydinsolu. Enää ei syntymä sukuun, heimoon, tai kansaan ole ainoa ihmislaumaa koossa pitävä voima. Sitä ei ole sen enempää luonnon säätämä biologinen perimä, kuin kulttuurinen toisto. Keskenään ristiriitaiset ja ennestään toisilleen vieraat yksilöt voivat tänään yhä enemmän kokoontua ja pysyä ryhmänä yhdessä kuten entisajan elinikäiset perheet ja suvut. Mutta sillä erotuksella, että nämä yhteen keräytyvät ja erilaiset yksilöt säilyttävät erilaisuutensa. He pysyvät ryhmätajunnassa ollessaan yksilöinä, eivätkä siten muodosta refleksinomaisesti sääntöjä noudattavaa laumaa. Tällaisella uuden ajan ryhmällä ei ole myöskään luonnollista ja pakottavaa tarvetta valita itselleen johtaja, vaan sen yksilöt pysyvät henkisesti ehyinä ilman hierarkiaa ja auktoriteettia. He osaavat ajatella itse ja uskaltavat sen myös tehdä. Pelkkä noudattaminen ei heille enää ole hyve. "Koossa pysyvä erilaisuus" ei siten seuraa kokoontuessaan niinkään biologista ja yhteiskunnallista jatkumoa, vaan löytää yksilönsä enemmänkin sielujen samankaltaisuuden vetovoiman kutsumana. Heidän siteensä on henkinen, ei luonnollinen. Siksi alkeisvoimien alaisuudessa liittoutuminen muita vastaan alkaa olla ihmisen kehitysteessä este. Alkeisvoimien alla tempovista väkevistä ja tiedottomista Adameista ei ole koskaan ollut pulaa maan päällä. Näiden liskoivoista reaktiivisuutta ohjaa tänä päivänä enimmäkseen varuillaan oleva refleksi. Näiden sotureiden arkkityyppi on ikuisessa hyökkäystilassa ja valtaamassa alati jotain nurkkaa. Minne tahansa hyökätessään nämä Jungin soturit toteuttavat heti refleksinomaisesti Organisaation, jonka latvaan he pesiytyvät ja syövät lopulta ympäriltään kaiken. Tämä auktoriteettiveton hierarkia ja rakenne onsitkeä

jäänne menneiltä aikakausilta, jolloin yksilöä ei vielä ollut. Se on edelleen myös perusta kaikelle taistelulle ja sodalle, joiden ainoa todellinen tarkoitus on auttaa väkevää auktoriteettia saavuttamaan ihmisen luoman Organisaation kuvitteellinen huippu. Väkevät ihmiset eivät näytä olleen Kristuksen alaa. Hän itse vertaa ruumistaan leipään, jonka hän mursi: "Hän otti leivän, siunasi sen ja mursi ja jakoi opetuslapsilleen." Ihmisellä tämänkaltainen ruumiin murtaminen ja jakelu paloina ihmisille johtaa täydelliseen heikkouteen. Sirpaloitunut sielu jää puolustuskyvyttömänä toisten ihmisten varaan, jotka kuitenkin auttavat häntä rakentamaan itsestään jälleen yhden. Tämä lienee alkuperäisen seurakunnan idea, pelastaa heikko yksilö, joka ei pärjää tässä taistelevassa maailmassa. Seurakunnalle yksi hajonnut sielu on tärkeämpi kuin väkimäärien pelastaminen. Mutta tällainen ajattelu ei ole taloudellisesti tehokasta, sillä kate jää pieneksi. Mutta mikä on kate silloin, kun sen laskemisen mahdollistava ja voiton jakava aika on läisyys? Kristuksen ideassa on mielestäni oleellista se, että hän tuo kovien koneistojen, väkevien ar-meijoiden ja voimakkaiden johtajien edelle pienen avuttoman ja heikon ihmisen, jolla ei ole muuta turvaa ja kykyä mukanaan maan päällä kuin Usko. Toinen Kristuksen tuoma mahdollisuus voimattomalle ihmiselle on se eheytyksen tie yksilöksi, jossa hän vapautuu neurooseistaan ja legioonistaan, jotka tempovat häntä joka suuntaan. Niiden vallassa ihmiset juoksevat, pomppivat, hyppivät, huutavat ja kiljuvat ohi kiitäviä tapahtumia vuosituhannesta toiseen. Tämän päivän legioonat syöttävät pienen ihmismielen täyteen alati vaihtuvia tunnetiloja, jotka saavat sekoavan yksilön aihion olemaan maailman kaikista iäti virtaavista asioista jatkuvasti jotain mieltä. Paluu samankaltaiseen alkumassaan syö valtavat määrät Kristuksen prototyyppejä, jotka eivät koskaan ehdi toteutua. C.G. Jung pohtii tätä ongelmaa ja ihmisen mahdollisuutta rauhallisesti: "Kristuksen näköjään ainutlaatuisesta elämästä on tullut pyhä symboli, koska se on ainoan mielekkään elämän psykologinen prototyyppi, elämän, joka pyrkii oman omalaatuisen lakinsa yksilölliseen, toisin sanoen ehdottomaan ja vääjäämättömään toteuttamiseen." Maailman alkeisvoimien rikkovista ristiriidoista vapautuneita on varmaankin ehtinyt kertyä lajimme historiaan tuhansia. Vain muutamista on jäänyt jälkiä luettavaksi ja toivoksi tuleville sukupolville, joista mainittakoon Sokrates, YogiMilarepa, Krishna, Kristus ja lukuisat pyhimykset ja ennakkoluulottomat tiedemiehet. Nämä erilaiset yksilöt väkevä hallintokoneisto on tappanut ja polttanut yleisen edun nimissä maailman sivu. Näille Pyhille Jumalan miehille ja naisille näyttää olevan yhteistä se, etteivät he juuri ruumistaan säästele ja kuolemaa kaihtele. Iloisesti he uhraavat ruumiinsa ja elämänsä maailmaan tuomansa totuuden tai ihanteen vuoksi. Ruumis ei näytä merkitsevän heille kerta kaikkiaan mitään sellaista, jonka puolesta olisi taisteltava! Tehokkaiden ja väkevien organisaatioiden edustajien nauhatessa näiden Jumalaa kiittävien ja vapaata ajattelua ylistävien ruumiita paaluihin, myrkyttäessä heitä ja viedessä heitä roviolle, ovat nämä Tähtien Turvatit pysyneet uskonsa varassa vakaumukselleen lempeästi uskollisena. Usein ovat he jopa siunanneet kiduttajiaan tuskalliseen loppuunsa saakka ja ovat pitäneet näiden työtä kokonaisuuden kannalta merkittävänä. Heidän esimerkkinsä kautta näyttävät yksilöitymisen mahdollisuudet rajattomille. Silti maailman alkeisvoimien orjuuttama mahti ja väkevyys ovat yhä taistelua siitä, kuka hallitsee katoavia ruumiita, niiden syöttämistä, juottamista, tappamista ja synnyttämistä, tai väkimäärien liikuttamista ja paikallaan oloa. Jumalan Pyhät ovat jättäneet meille elämällään jälkiä tiestä vapauteen. Aina uudelleen joku löytää heidän ajatustensa paradoksin ja jättää repivän laumansa, usein myös sukunsa. Etsi-essään sieluaan hän alkaa hylkiä ulkona vellovaa uutispuuroa ja utopioita yhteiskuntaratkai-suista. Ihmisten tuotekehittämät loputtomat maut, hajut, äänet ja valojen ritinä ja sekavat tuntemukset alkavat tuntua kovin vieraille. Väkinäisesti koottuja meluvaen pelejä on yhä vai-keampi sietää. Maailmasta vetäytyvä ihminen alkaa kestää

ja kaivata hiljaisuutta. Hänessä herää kysymys, kuinka pitkälle voi ja uskaltaa luottaa Kristuksen jättämään ohjeistukseen: ”Taivasten Valtakunta on sisäisesti teissä. Mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa. Etkö tiedä Martha, että joskus vain vähän riittää, joskus jopa vain yksi.” Väkevyytensä menettänyt ja hajonnut luonnollinen ihminen enää jaksa ulkona, eikä sisäänpäase. Jäljelle jää erämaa, tai kuten ennen sanottiin, erimaa. Mutta jos tuska on riittävä puristamaan hänestä Yhden, alkaa sisäohjausjärjestelmä toimia. Silloin voi pieneksi palannut sielu uskaltautua ottamaan vastaan sisällään sen, minkä oli jo melkein ehtinyt väkevien luomassa kiireessä ja heidän jaloissaan pyöriessä unohtaa. Ja se tuntemus joka silloin on, se riittää. Hän siirtyy maailmaan, jossa jokin lopultakin riittää. Ihminen ei kaipaa siinä todellisuudessa mitään lisää ja heikkoudessaan vailla yleisöä saattaa oivaltaa jotain Jumalasta, joka sanoi nimekseen ”Minä Olen.”